

Stilte

Ons Huis van God, Huis van de Buurt is in corona tijden gesloten. Op zondag van 10.00 tot 12.00 wordt het ontgrendeld. Het is er stil als ik binnenkom. Enkele komende, zittende en gaande parochianen zorgen voor een mooie spreiding over banken en paden. Als ik een paar minuten op 'mijn' plek zit, begin ik te merken hoe mooi de ruimte is. Hoe anders dan bij het begin van een zondagse viering. Dan moet je nog aanwezig komen: er is het geroezemoes van afwachten en voorbereiden. Het is er nog niet. De koster zal het begin van wat komen gaat, aankondigen door een slag van de belklepel. Vandaag zal er niets komen. Alles is er al. De kerk is vol op haar eigen manier. Zij viert liturgie met hoge ramen, een tabernakel in de verte, orgelpijpen die zwijgen. In de banken nodigt de ruimte van de onderlinge afstand uit om persoonlijk aanwezig te zijn. Een lied naar psalm 65, dat ik vaak zong, komt bij me terug 'De stilte zingt U toe, o Here, in Uw verheven oord'. Ik voel me welkom bij die stilte. Ze maakt open voor contact tussen mensen die in harmonie kunnen zwijgen. De stilte van de duizenden mensen die door de jaren heen zich op deze plek verbonden voelden met de oerstilte waarnaar ze nu zijn teruggekeerd. Met hen en met de levenden om mij heen, tillen de hoge ramen me op, spreekt het tabernakel, zingt het orgel. Stilte is nog niets, maar openheid naar iets. Een plek waar bidden ontstaat.

Tjeu van Knippenberg